

De leugendetector

Madison Smartt Bell

Mijn flat in Hoboken had een heetwater-cv-installatie. In een kast bij de trap bevond zich een boiler, waarin water werd verwarmd dat vervolgens in buizen werd gepompt die tussen het plafond en het dak door liepen om het water ten slotte naar de radiatoren in mijn flat te leiden, één in de keuken en één in de slaapkamer. De buizen waren niet geïsoleerd en het feit dat ze over het plafond liepen maakte dat het hele systeem weinig efficiënt was. De boiler werkte op door mij betaalde elektriciteit en de vorige huurders hadden me gewaarschuwd dat het ding de

GEB-rekening met zeker honderd dollar kon verhogen. Daarom vond ik het uiteindelijk niet eens zo erg toen ik hoorde dat ik het huis zou worden uitgezet, ook al was de kale huur dan vrij laag en wist ik dat ik nooit meer zo'n goedkope woning zou vinden.

De heer Evans, de huiseigenaar, kwam op een regenachtige ochtend bij me langs. Het was de eerste oktober. Het kostte hem enige tijd voor hij me zo ver had dat ik naar beneden kwam om hem open te doen. Ik lag op mijn matras naar het plafond te staren en naar het op het dak druppelende water te luisteren, en ik verwachtte

niemand. De voordeur bevond zich onderaan een trap met een bocht, die van de tweede verdieping direct naar de straat ging. De vorige huurders hadden een bel gemaakt door een stuk touw van een gleuf in de deur naar een stel belletjes die in de flat hingen, te spannen. Degene die op straat stond, kon aan het touw trekken waardoor de belletjes klingelden en jij wist dat er iemand was die je wilde spreken. Maar ik kende eigenlijk niemand in Hoboken en de Spaanse kinderen uit de buurt konden maar niet van het touw afblijven, wat me vreselijk irriteerde zodat ik het touw ten slotte doorsneed en de belletjes zo definitief tot zwijgen bracht. De kinderen gooiden soms ook rotjes door de gleuf, maar ze kregen die nooit zo heel ver de trap op dus daar had ik verder weinig last van.

De heer Evans bonsde een poosje op de deur, gaf dat ten slotte op en liet zichzelf met zijn eigen sleutel binnen. Hij liep tot onderaan de trap en begon te roepen. Toen hoorde ik hem en kwam bovenaan de trap staan. De heer Evans leek meer op een dokter of een professor dan een huisjesmelker en in feite was hij dat ook niet. Hij bezat maar een paar huizen en waarschijnlijk was dit een veel betere buurt toen hij ze kocht. Hij was ongeveer zestig, een vrij lange man met peper-en-zoutkleurig haar en een zonnebril met geslepen glazen. Hij had een zeurend hoestje. Op deze

regenachtige dag droeg hij een regenjas, maar zijn haar was nat en zijn brillenglazen waren beslagen. Toen ik bovenaan de trap verscheen, had hij net zijn bril afgenomen en stond die met zijn zakdoek droog te wrijven.

De heer Evans hoorde me aankomen. Hij keek omhoog en zette zijn bril weer op. Hij kwam met slecht nieuws, zei hij. Hij speet hem, maar hij had het huis verkocht en ik moest eruit. Ik knikte naar hem. Er was geen licht op de trap, behalve een vaag, viezig schijnsel dat door het bovenlicht scheen. Ik kon de heer Evans niet erg goed zien en ik betwijfel of hij mij überhaupt zag. Maar hij bleef heel aardig ...